

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/126/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720204461
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6720204461.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E., právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Martina Slosiariková, s. r. o., so sídlom Topoľová 33, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 54 830 591 proti žalovanej F. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom 960 01 Zvolen, prechodne bytom H. XX/X, XXX XX E., právne zastúpená JUDr. Michalom Vlkolinským, advokátom so sídlom Námestie SNP 17/29, 960 01 Zvolen, v konaní o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 7C/38/2020-317 zo dňa 30.05.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v II. výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania (II. výrok). Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom po doplnení dokazovania v zmysle zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu č.k. 17Co/79/2021-240 zo dňa 28.02.2022 dospel k záveru, že žaloba žalobcu o vypratanie nehnuteľnosti nie je dôvodná. Žalobca v konaní nepreukázal, že pre žalovanú po zániku nájmu bytu zabezpečil zodpovedajúcu bytovú náhradu spôsobom, ktorý upravuje zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „O.z.“) a zákon č. 189/1992 Z.z. o úprave niektorých pomerov súvisiacich s nájmom bytov a bytových náhrad (ďalej aj „zákon č. 189/1992 Z.z.“). Súdu prvej inštancie z listinných dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že žalovanej doručil inzerciu realitných kancelárií o ponuke nájmu bytov, ktorá však po formálnej stránke nespĺňa zákonnú požiadavku zabezpečenia náhradného bytu prenajímateľom. Zabezpečením bytovej náhrady po obsahovej a formálnej stránke nebola ani ponuka žalobcu zariadiť žalovanej ubytovanie v domove dôchodcov vo Zvolene. Vzhľadom na uvedené žalovanej nevznikla povinnosť vystať sa z bytu žalobcu a tento vypratať. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu vo veci v zmysle § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) a žalobcovi ako neúspešnej strane uložil povinnosť nahradiť trovy konania v rozsahu 100 % žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná.

2. Proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania podal žalobca včas odvolanie zo dňa 22.07.2022. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Argumentoval, že počas konania o určenie neplatnosti nájmu z bytu, po jeho skončení ako i v rámci

konania o vypratanie nehnuteľnosti aktívne ponúkal žalovanej náhradné bývanie a zároveň ju vyzýval na oznámenie jej predstáv o náhradnom bývaní. Žalovaná akúkoľvek ponuku odmietala a konkrétne podmienky žalobcovi nikdy neoznámila. Žalovaná zneužíva svoje sociálne postavenie za účelom zotrvania v byte, ktorý sa má vypratať, čo však možno charakterizovať ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Predmetný byt má nadštandardnú výmeru, ktorej nezodpovedá výška nájmu poskytovaná žalovanou. Nie je objektívne možné zabezpečiť žalovanej náhradný byt o rozlohe bytu vo vlastníctve žalobcu za porovnateľné nájomné. Žalovanej bolo odporúčané ošetrovateľským lekárom, aby započala svoje sociálne riešenie, keďže jej stav vyžaduje celodennú opatrovateľskú starostlivosť. Preto jej žalobca ponúkol náhradné bývanie v podobe umiestnenia v domove dôchodcov, v bezprostrednej vzdialenosti od bytu, ktorý má vypratať, čo taktiež odmietla. Súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách konania prihliadať na správanie žalovanej, ktorá zapríčinila vznik tohto súdneho konania a zväžiť možnosť aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. Dôvody hodné osobitného zreteľa videl žalobca v charaktere a predmete súdneho konania, ktorým je vypratanie nehnuteľnosti z titulu zániku nájmu na základe platnej výpovede z nájmu bytu a povinnosť žalobcu zabezpečiť žalovanej náhradné bývanie. Ďalej v príčine začatia súdneho konania z dôvodu nečinnosti a nezájmu žalovanej pri ponukách mimosúdneho riešenia žalobcu a bezdôvodného odmietania ponúk žalobcu na náhradný byt. Žalobca niekoľkokrát vyzval žalovanú na oznámenie svojich preferencií ohľadom náhradného bytu, pričom žalovaná ich nikdy neoznámila. Žalobca tiež poukázal na jeho neustálu snahu vec vyriešiť so žalovanou v prvom rade mimosúdne, opätovne na postoj žalovanej k ponukám mimosúdneho riešenia žalobcu a obmedzenie žalobcu v jeho vlastníckom práve zapríčinené žalovanou už od roku 2014, kedy začalo konanie o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu. Žalobca by nemal znášať trovy, ktoré by nemuseli vzniknúť ak by žalovaná bola súčinná pri navrhovaných mimosúdnych riešeniach veci pred začatím súdneho konania. Na základe uvedeného navrhol zmenu napadnutého výroku o trovách konania tak, že súd stranám nárok na náhradu trov konania neprizná.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 16.09.2022 poukázala na to, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu o vypratanie nehnuteľnosti z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že pre žalovanú zabezpečil zodpovedajúcu bytovú náhradu spôsobom, ktorý upravuje zákon. Požiadavka žalobcu, aby žalovaná ako osoba vyššieho veku pri zhoršujúcom sa zdravotnom stave s jediným príjmom v podobe dôchodku znášala trovy konania, ktoré nevyvolala ani nedala príčinu na jeho začatie, je v rozpore s dobrými mravmi a nespravodlivé. Žalobca pred nadobudnutím predmetného bytu mal k dispozícii všetky informácie o tom, že v byte býva žalovaná, ktorá má platnú zmluvu o nájme a na jej základe uhrádza dohodnuté nájomné. Žalovaná reagovala na každú ponuku predloženú žalobcom. Uviedla, že v konaní o neplatnosť výpovede z nájmu bytu vedenom pod sp. zn. 12C/83/2014 a pod sp. zn. 14C/24/2014 žalobca nenamietal dôvody hodné osobitného zreteľa a vychádzal striktne zo zásady úspechu vo veci. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca v odvolacej replike zo dňa 28.09.2022 uviedol, že žalovaná vo svojom podaní neuviedla žiadne nové skutočnosti. Zopakoval, že žalovaná sa vo vzťahu k vyprataniu nehnuteľnosti odmietala so žalobcom akokoľvek dohodnúť a nereagovala na ponuky náhradného bývania. Ak by bola žalovaná súčinná vo vzťahu k hľadaniu vyhovujúceho bytu, mohla byť situácia už vyriešená bez nutnosti súdneho konania, čo predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa a súd prvej inštancie mal aplikovať ustanovenie § 257 C.s.p.

5. Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 ods. 1 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. viazaný rozsahom odvolania podľa § 379 C.s.p. a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6. Podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. V sporových konaniach sa pri náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu (zásada zodpovednosti za výsledok), t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov konania proti neúspešnej strane. Výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok predstavuje ustanovenie § 257 C.s.p. Jeho aplikácia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neustanovuje, preto výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane strán sporu. Každé takéto rozhodnutie súdu musí byť prijaté na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu. Ustanovenie § 257 C.s.p. slúži k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod. (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/267/2021, 2Cdo/102/2017, 2Obdo/72/2022 a iné).

9. Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v II. výroku, ktorým v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. zohľadňujúc zásadu úspechu vo veci priznal žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %, považuje odvolací súd za správne. Je zrejmé, že napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu o vypratanie nehnuteľnosti ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol (I. výrok), a preto mala žalovaná v spore podľa výsledku konania plný úspech. Súd prvej inštancie v predmetnom konaní dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že pre žalovanú po zániku nájmu bytu zabezpečil zodpovedajúcu bytovú náhradu formou a spôsobom ako upravuje zákon, a teda žalovanej nevznikla povinnosť vysťahovať sa z bytu a tento vypratať. Žalobca sa voči I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej neodvolal a tento nadobudol právoplatnosť. Jeho odvolanie smeruje len voči II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom namieta nezohľadnenie aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. s prihliadnutím na dôvody hodné osobitné zreteľa v tomto spore. Odvolanie ťažiskovo stavia na tom, že žalovaná zapríčinila vznik predmetného súdneho konania, keď odmietala všetky ponuky náhradného bývania zo strany žalobca a nebola súčinná ani pri snahe žalobcu o mimosúdne vyriešenie veci počas samotného konania. Odvolací súd udáva, že vo vzťahu ku konaniu o vypratanie bytu boli ponuky bytových náhrad (zo strany žalobcu) zo dňa 23.03.2020, zo dňa 31.03.2020 a zo dňa 28.02.2021, ktoré boli zaslané žalovanej po právoplatnom skončení konania o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu, kedy nastali hmotnoprávne účinky výpovede z nájmu bytu. Na ponuku právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 23.03.2020, v ktorej právnom zástupcovi žalovanej preposlala e-mailom 3 inzeráty realitných kancelárií na portáli nehnuteľnosti.sk a zo dňa 31.03.2020, v ktorej žalovanej ponúkla v e-maile špecifikovaný 1-izbový byt s fotodokumentáciou, odpovedal právny zástupca žalovanej e-mailom zo dňa 14.04.2020 (č.l. 299 spisu) tak, že fyzický aj mentálny stav žalovanej je mimoriadne nepriaznivý, a preto sa momentálne nevie vyjadriť k ponuke náhradného bývania. Po urgencii zo strany právnej zástupkyne žalobcu, reagoval právny zástupca žalovanej e-mailom zo dňa 29.07.2020 (č.l. 302 spisu) s tým, že žalovaná je pripravená dohodnúť sa prednostne mimosúdne, avšak čo sa týka predložených návrhov náhradného bývania, ani jedna nezodpovedá kvalifikovanej ponuke v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a žiada o predloženie takej ponuky náhradného bývania, ktorá bude tieto parametre spĺňať. Na ponuku zo dňa 28.02.2021, ktorou žalobca žalovanej ponúkol umiestnenie v Domove dôchodcov a domove sociálnych služieb Záhonok vo Zvolene reagovala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrením zo dňa 15.03.2021 (č.l. 154 spisu), v ktorom uviedla, že táto nespĺňa zákonné predpoklady náhradného bývania podľa Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené tak nemožno dospieť k záveru, že žalovaná bola v konaní nečinná, ako argumentuje v odvolaní žalobca. Naopak žalovaná reagovala na každú žalobcom predloženú ponuku náhradného bývania, pričom tieto nepovažovala za kvalifikované ponuky náhradného bývania ako vyplýva zo zákonnej úpravy, čo nakoniec potvrdil aj výsledok konania, v ktorom súd prvej inštancie dospel k záveru, že ponuky bytových náhrad zo strany žalobcu nespĺňali zákonom vyžadovanú formu a spôsob. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaná svoje preferencie ohľadom náhradného bytu žalobcovi neoznámila, odvolací súd konštatuje, že žalovaná v reakcii na jeho predložené ponuky reagovala, že žiada zabezpečiť bytovú náhradu aká jej prislúcha v zmysle zákonnej úpravy. Odvolací súd dopĺňa, že vzhľadom na výpovedný dôvod podľa § 711 ods. 1 písm. a/ O.z. bol s poukazom na ustanovenie

§ 712a ods. 1 O.z. takouto bytovou náhradou byt, ktorý by bol veľkosťou obytnej plochy, vybavením, umiestnením a výškou nájomného primeraný bytu, ktorý sa má vypratať, a to s prihliadnutím na životné a pracovné potreby najomkyne. Nebol to teda postoj žalovanej v čase pred začatím sporu, resp. v spore, z dôvodu ktorého sa konanie neskončilo mimosúdnym vyriešením veci, ale ponuky bytových náhrad zo strany žalobcu, ktoré žalovaná považovala (dôvodne) za neadekvátne. S dôrazom na výnimočnosť aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. dospel odvolací súd k záveru, že obsah spisu nedáva dostatočný podklad na použitie ustanovenia § 257 C.s.p., ktoré by bolo dané existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovanej vznikli trovy konania len v dôsledku nedôvodného si uplatnenia nároku žalobcom, a toto nemôže byť na škodu žalovanej aj s poukazom na to, že ustanovenie § 257 C.s.p. slúži na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu. V prejednávanom spore preto nebol dôvod odkloniť sa pri rozhodovaní o trovách konania od zásady zodpovednosti za výsledok sporu (§ 255 ods. 1 C.s.p.).

10. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, priznal jej odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 C.s.p. (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo sa obrátiť na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže súčasne so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 C.s.p. a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.